

Skovmand: Det er en kendt sag, at børns legevilkår i meget nyt byggeri ikke er så gode, som de burde være. Somme tider skyldes det manglende vilje, ofte skyldes det blot, at man under planlægningen af byggeriet ikke har tænkt sig tilstrækkelig godt om.

Jeg er derfor i lighed med de tidligere talere på forhånd noget skeptisk over for, om den af fru Hanne Reintoft foreslåede kommission er den rette måde at gribe problemet an på. Meget af det, fru Hanne Reintoft ønsker, kan jo, som boligministeren oplyste, ske gennem en ændring f. eks. af bygningsreglementet og ved udarbejdelse af de fornødne vejledninger, og det kan ske væsentlig hurtigere end gennem et kommissionsarbejde.

Da jeg umiddelbart forestiller mig, at det ikke vil være vanskeligt at nå til enighed om, hvilke krav man vil stille, kan jeg derfor kun udtrykke tilfredshed med, at boligministeren har nedsat denne arbejdsgruppe, og håbe, at den snart kan komme til et resultat.

Der er dog et par problemer, som jeg vil bede ministeren se på i forbindelse med dette arbejde. Det ene er det ønskelige i, at børn også får mulighed for at lege uden for deres boligområder, at der etableres det, man med et fint ord kalder nærrecreative områder, og at de tilrettelægges og beplanter i god tid, inden bebyggelserne kommer op at stå. Den Vestskov, man i øjeblikket planter i Københavns vestegn, ville eksempelvis have haft langt større værdi, hvis plantningen var blevet påbegyndt for 10 år siden, end den får nu, hvor en hel generation af børn i de nye byområder vokser op uden at få nogen træer, der er så høje, at de kan klatre i dem.

Det andet problem er forsøgsvirksomhed omkring børns leg og børns leg på legepladser. Jeg har en fornemmelse af, at man famler overordentlig meget i blinde på dette område. Det er svært at finde ud af, hvilke legemuligheder børn ønsker at have, og der

bruges uforholdsmæssigt mange penge på uheldige legeredskaber og på dårligt udformede legepladser, fordi man ikke ved, hvordan man skal lave dem på den rigtige måde. Der er kommet forskning i gang; som nævnt af ministeren har statens byggeforskningsinstitut taget sagen op, og der er vel også andre institutioner, der arbejder med sagen. Men jeg tror, det ville kunne betale sig, om man foretog en forstærket forskningsindsats på dette område, så man kunne vide, at de penge, der gives til legeformål, er givet godt ud. Det kan man i de fleste tilfælde ikke i dag.

Jeg vil til sidst spørge om, hvorvidt den af ministeren omtalte arbejdsgruppe beskæftiger sig med de særlige problemer, der er i forbindelse med f. eks. nybyggeri i saneringskvarterer. Netop i de tætte kvarterer er det jo meget vanskeligere at etablere tilfredsstillende legemuligheder, end det er, når man starter på bar mark; det kunne måske i øvrigt opfordre til, at man i det hele taget var tilbageholdende med nybyggeri i sådanne kvarterer.

Arne Larsen: Også jeg kan være meget enig i forslagsstillerens problemstilling med hensyn til tilvejebringelse af legepladser og friarealer i forbindelse med boligbebyggelse.

Jeg kan sige, at socialistisk folkeparti allerede i 1967 ved daværende folketingsmand Poul Kamp rejste spørgsmålet over for boligministeren. Ønsket var dengang, at man ville foranledige, at bygningsreglementets bestemmelser om opholds- og legearealer for børn snarest blev taget op til revision, sådan at der kunne skabes lige så klare regler til sikring af gode legemuligheder for børnene, som der i øjeblikket findes til sikring af bilers parkeringsmuligheder.

Kravene til parkeringsarealer stiger jo med bilparkens vækst, og man prøver at imødekomme disse krav, men altid på bekostning af fri- og opholdsarealerne og herunder børnenes legearealer, så børnenes legemuligheder forringes. Børnenes udfoldel-